

Trianonról másképp – avagy: kevesebb illúziót!

2020 június 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nézzünk szembe a tragédiával...

Nézzünk szembe Trianonnal úgy, hogy a tanulságait megfogalmazva inkább a jövőre figyelünk. Meg lehet ezt próbálni, ha komolyan vesszük a közhellyé nemesült klasszikus mondást, miszerint a történelem az élet tanítómestere. A trianoni békeszerződést nem lehet megkerülni Magyarország sorsára gondolva, s nem csak a 100

éves évforduló miatt.

A békeszerződés megítélése, amely már tényleges megkötése óta heves viták tárgya, a kategórikus elutasítástól, vagyis a „mindent vissza” irredenta szélsőséget egészen a „megérdemeltük azt” önfeladásáig terjed. Ráadásul a nemzetközi megítélése is fontos – nem csak a közvetlenül érintett szomszéd államokra gondolva, hiszen az a véleményük nyilvánvaló. A 100 éves évforduló újabb alkalom az értelmezésre, s arra, hogy rávilágítsunk a szomszéd országok nemzetiségi politikájának visszásságaira.

A francia tankönyvekben a Habsburgok vezette birodalmat ma is a népek börtönének tartják. Ideje volna megismertetni őket a Benes-dekrétumokkal, a Kassai kormány- programmal és a romániai magyar-üldözésekkel, a délvidéki népiirtással. Magyarország gazdasága a XIX. században a Kiegyezés után hatalmasat fejlődött.

Bár a társadalmi feszültségek a polgári fejlődéssel nem oldódtak meg, s nem csak a nemzetiségeké, de az ipar, a mezőgazdaság, a kereskedelem, a közlekedés is óriási sikertörténet volt, demográfiai csúcsidő volt, Budapest világvárossá épült. De mi volt az ára mindennek? Kossuth Lajos híres, úgynevezett „Cassandra-levéiben” fogalmazta meg Deáknak keserű tiltakozását a Kiegyezéssel szemben 1867-ben: „... A magyar hadsereg az osztrák birodalmi hadsereg kiegészítő részévé decretáltatik, ... a magyar országgyűlésnek nem felelős birodalmi kormány rendelkezése alá bocsátatik....

Ez által elveszti nemzetünk az alkotmányos állami élet legfőbb, legratikusabb életbiztosítékát. Elveszti azon tehetségét, hogy a népekre annyi szerencsétlenséget árazható háborújogot saját nemzeti érdekei szempontjából önállólag fékezhesse vagy a nemzetközi viszonyokat ellenőrizhesse.” A nagy háború végére nyilvánvalóvá vált, hogy ebben Kossuthnak igaza volt, s nekünk nem volt egy Pilsudskink, nem volt cselekvőképesség, erős akaratú katonai vezetőnk, aki összeszedte volna maradék katonai erőnket.

Volt viszont Katonatanácsunk Pogány József vezetésével (aki irodalmárból, majd haditudósítóból vedlett forradalmi vezetővé – a Nyugat betiltása is nevéhez fűződik), de főleg volt egy Károlyi Mihályunk, aki lefegyvereztette és hadifogságba küldte katonáinkat. A XX. század elejére Magyarország etnikai térképe (vö.: Teleki Pál híres Vörös térképét) a mai határainkhoz képest alig néhány ezer négyzetkilométerrel nagyobb területen mutatja a magyar népesség dominanciáját.

Ez is igazolja, mennyire anakrosztikus a „mindent vissza” irredenta jelszava, amely éppen az utódállamokban élő magyar nemzettestvéreinket sújtó, nyilvánvaló sérelmek és jogfosztó intézkedések elleni harcunkat gyengíti. (Idegen érdekeket szolgálnak az ilyen könnyedén visszaverhető túlzások akaratlanul is.) Miért aktuális a centenáriumi kínálatunk nélkül is határozottan állást foglalni a Trianonhoz vezető út kérdésében?

Ma 2020-ban ismét egy nagy gazdasági szövetség része vagyunk – sokkal nagyobbé, mint az Osztrák-Magyar Monarchiában. Az Európai Unióban élvezzük a személyek, áruk, tőke szabad áramlását a tagállamok között – ezek sok előnyével és sok hátrányával.

Ott van azonban Brüsszelben és hazánkban is egy ravasz, kemény, főleg balos lobbizás, amely minden erővel szeretné elvonni a nemzetállamoktól az önálló politizálás, például a határvédelem jogát, beleszól a politikánkba, magyarán megszüntetné szuverenitásukat! Innen csak egy lépés Kossuth keserű jóslatáig, amikor Magyarország „Elveszti azon tehetségét, hogy a népekre annyi szerencsétlenséget árazható háborújogot saját nemzeti érdekei szempontjából önállólag fékezhesse vagy a nemzetközi viszonyokat ellenőrizhesse.”

Sokan keményen követelik ettől a veszélytől félve, hogy lépünk ki az Európai Unióból. A magyar jobboldal mértékadó publicistái élen járnak ebben, a betelefonálós rádióműsorok hangosak a radikális kilépés-pártiaktól, a politikusok hiába intenek mértéktartásra. A baloldal szalonképes anarchistái valamilyen homályos Egyesült Európát vízionálnak, nemzetek feletti döntéshozatallal és intézményekkel, (a kommunizmusban ígért egyenlőséggel vö.: II. Internacionálé), s akár a határainkat is megnyitnák bárki előtt. Ha kilépnénk az EU-ból, a szomszéd államok (sajnos sok itthoni is) magyarelles prominensei örömtáncot járnának (ne legyenek illúzióink, mi nem vagyunk az Egyesült Királysághoz hasonlók.)

Szerencsére ennek nincs realitása, nekünk ma Orbán Viktor személyében egy dinamikus, igazi államférfi vezet nekünk! De azért vigyázzunk, mert az ördög nem alszik, s ahogy Burke írta: "A gonosz győzelméhez csak annyi kell, hogy a jók tétlenek maradjanak." A hideg észhez próbáltam szólni. Van sok-sok más megrendítő megemlékezés, az a igazságuk is vitathatatlan. A mi családunk is érintett a trianoni döntés következményeiben, mint annyi más család, s nehéz teher arra gondolni, hány rokonunk rekedt egyik napról a másikra egy idegen

országban.

A hozzánk hasonlóknak nem kell ezt magyarázni. Aki pedig nehezen igazodik el, annak ajánlom Szabó Magda Für Elise könyvét. A trianoni árvák sorsán keresztül megismerheti a nagypolitika hétköznapi vetületét egy gyönyörű, mélyen átélt regényben.

Patakfalvy Katalin

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló